

Livtag

Man starter så småt som en mægtig idé
hos to, der elsker hinanden – måske.
En dag bli'r man født, man har arme og ben,
men ved ikke helt, hvad man er for én,
for først skal man lære at kravle og gå
og tale et sprog, der er til at forstå.
Man arbejder på det og med en sjat held,
begynder man langsomt at kende sig selv.

Alt er betagende, spændende, nyt –
en rose, en snemand, en regnvandspyt.
Man hilser på verden og siger goddag,
og alt ligger fremme, er li' til at ta'.
Man åbner en lem, så en dør og en port,
og aner, at det, man har gang i er stort,
for det her er livet. Nu er man i spil.
Og ih, hvor man, åh, hvor man, uh, hvor man vil!

Så vokser man til, og man træder så småt
ud af de spor, ens forældre har trådt.
Man leder på må og på få efter vej'n,
man gerne engang vil ku' kalde sin eg'n.
Først tosser man rundt, farer vild, går forkert,
man føler sig klodset og dum og genert.
Men snart får man retning og mål, man vil nå,
og så spændes syvmilestøvlerne på.

En villa, en Volvo, et barn eller tre
med hende, man elsker – vistnok ... måske,
for hverdagens farver changerer så småt
over i noget, der minder om gråt.
Måske var der noget, man selv ku' ha' gjort?
Måske var der spørgsmål, man aldrig fik spurgt?
De drømme, man havde, dem pakker man ned ...
Men gør det såmænd i fredsommelighed.

Det lakker mod enden, man ved det jo godt,
man vænner sig også til tanken – så småt.
Hvis bare man li' ku' få sommeren med
og tid til at gense et hemmeligt sted.
Det sted, hvor man kyssed' en pige engang,
mens bierne summed' og fuglene sang.
Åh ja, man har fejlet, men tilgi'r sig selv.
Så smiler man blidt og si'r stille farvel.